

[Økonomiministeren]

og i forsikringsselskabernes samorganisatio-
ner, selvfølgelig ikke på stedet over for en
repræsentant fra regeringen kan indgå afta-
ler, men det vidste hr. Arne Melchior jo ud-
mærket, da han opfordrede regeringen til at
forhandle og komme med resultatet af disse
forhandlinger. Hr. Arne Melchior har selv
som en af repræsentanterne for forligsparti-
erne opfordret regeringen til at forhandle og
komme med et resultat af disse forhandlinger
til forligspartierne. Oven i købet har hr. Arne
Melchior haft den holdning, at vi ikke løben-
de skulle orientere forligspartierne om de
enkelte faser i forhandlingen, men skulle
komme tilbage, når vi havde nået et resultat,
fordi det, man kunne forhandle med disse
repræsentanter om, selvfølgelig kun var, at
de gik ind for at ville anbefale en aftale med
regeringen over for deres medlemmer. Det
skulle så afgøres i medlemsorganisationerne
for pensionskassernes vedkommende og i
bestyrelserne for forsikringsselskabernes ved-
kommende.

Det er der ingen der kan have været i tvivl
om, og det bør hr. Arne Melchior heller ikke
have kunnet være i tvivl om.

Men så er der flere af de ærede ordførere,
som siger, at ved at gå ind i sådanne for-
handlinger og ved, at regeringen har haft
nogle synspunkter om, hvordan dette skal
foregå, har man lagt gift for den private op-
sparing, og man har skabt uro i pensionist-
kredse m.v. Det er min opfattelse, at de, der
har skabt uro i pensionistkredse, de, der har
lagt gift for forhandlingerne, er den borgerli-
ge presse og hr. Arne Melchiors parti. Det er
nemlig i Berlingske Tidende og i Børsen dag-
lig og i radioen næsten også daglig fra hr.
Arne Melchiors side, man har lagt gift for en
aftale om sådanne ordninger.

Ja men hvad er det da, man har gjort? Ja,
fra CDs side har man sagt, at man vender sig
mod tvangsindgreb, men enhver, der har no-
gen som helst forståelse for, hvad det her
drejer sig om, må vide, at der altid vil være
enkelte foreninger eller måske enkelte nye
forsikringsselskaber eller andre organisatio-
ner, som står uden for de organisationer, der
forhandler med regeringen. Hvis man skulle
kunne lave en aftale med de organisationer
om at anbefale deres medlemmer at foretage
sådanne anbringelser af midlerne, så ville og
har disse organisationsfolk selvfølgelig kræ-
vet, at man sørger for, at det kommer til at

gælde alle. Det må være solidarisk, der må
ikke være nogen, der kan fiduse sig uden om
det.

Det kræver altså, at det garneres med en
lovgivning, som de, der indgår de frivillige
aftaler, ønsker, ellers kan sådanne aftaler
ikke have nogen reel mening. Derfor er det
åbenbart, at man simpelt hen ikke kan lave
de frivillige aftaler, vi har forhandlet om,
medmindre man er sikker på, at der ikke er
nogen, der smyger sig udenom.

Hr. Arne Melchior og hans parti var ind-
stillet på, at vi havde disse forhandlinger, og
derfor må hr. Arne Melchior også vide, at
sådan ville det stille sig.

Jeg synes, det er særdeles ejendommeligt
at kalde den slags »tvangsindgreb«, for alle
179, der sidder herne på stolene, foretager
jo noget sådant. Det er simpelt hen hoved-
professionen for alle, der sidder her, at lave
lovgivning. At sætte lighedstegn mellem
tvangsindgreb og lovgivning vil jo umuliggø-
re også hr. Arne Melchiors funktion. Det må
selvfølgelig være sådan, at man må afveje,
hvad der er nødvendigt af lovgivning, for at
sådanne frivillige aftaler med tryghed kan
indgås.

Hertil kommer, at for bankers og spare-
kassers vedkommende har vi allerede lovgi-
vet og lovgivet på en sådan måde, at de en-
kelte opspareere selv kan bestemme, hvor de
vil anbringe pengene. Derfor er det klart, at
banker og sparekasser ikke kan lave en aftale
med os, medmindre vi vil lave den lovgiv-
ning om. Det burde også være en selvfølge,
at vi kunne lave en sådan lovgivning om, og
sparekasser og banker har i virkeligheden
heller ikke haft reelle indvendinger imod det,
blot sagt, at det jo er et lovgivningsanliggen-
de; de vil bare have, at det foregår hensigts-
mæssigt og fornuftigt, hvis man skal lave en
sådan lovgivning.

Ved at fremsætte de dagsordener, man i
dag har fabrikeret, bremser man for en for-
nuftig ordning på dette område. Det skuffer
mig meget, at også det radikale venstre nu er
inde på den linje at bruge dette ejendomme-
lige begreb »tvangsindgreb«, som er ganske
udefineret, men hvis det betyder »lovgiv-
ning«, er det selvfølgelig totalt lammende for
alt, hvad der foregår herinde i Folketinget.
Jeg begriber ikke, at det radikale venstre kan
lave en dagsorden med det indhold, hvor de
kræver, at man giver afkald på at lave nogen